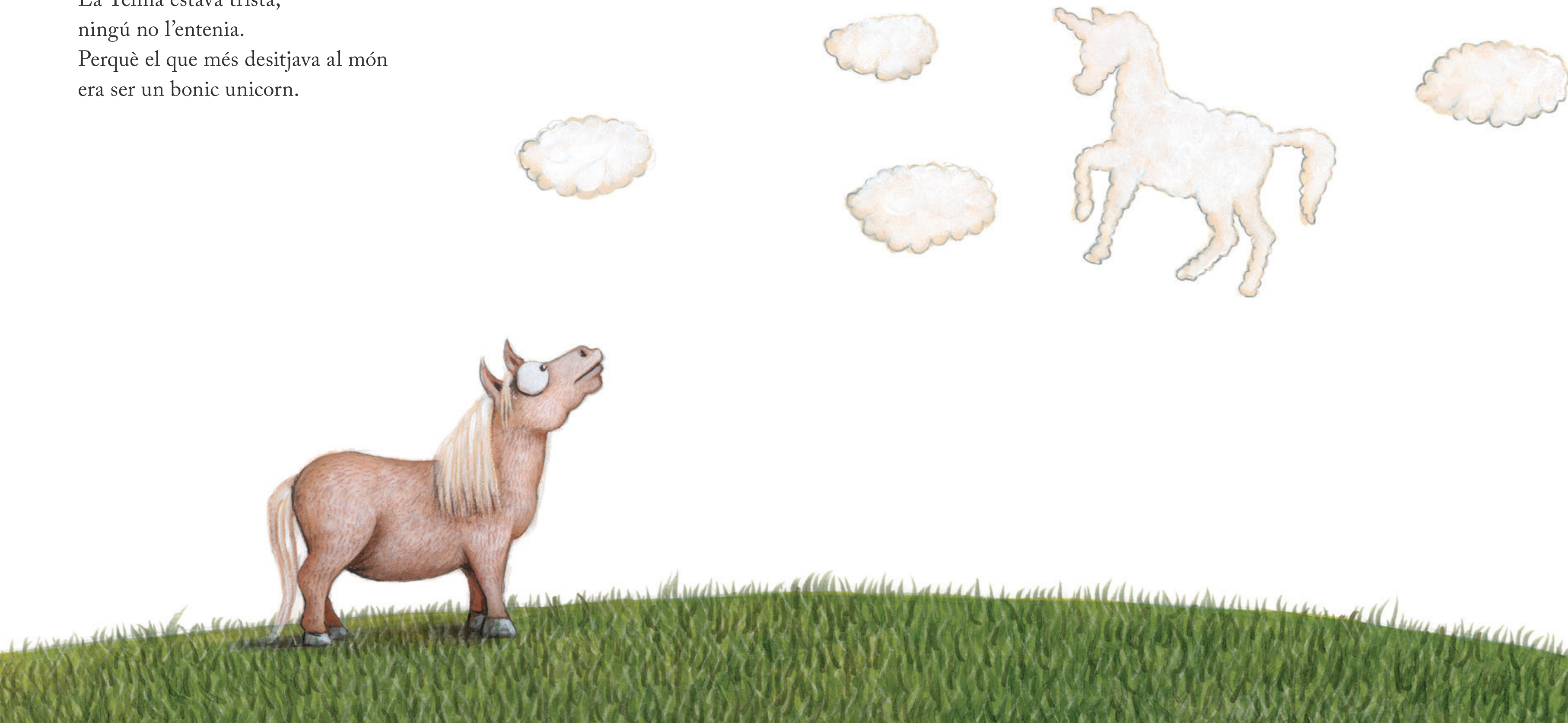

La Telma estava trista;
ningú no l'entenia.
Perquè el que més desitjava al món
era ser un bonic unicorn.

L'Otis, el seu amic, sovint li solia dir:
«Ets perfecta, Telma.
A mi m'agrades així».

Però ella no el volia escoltar.
«No, no ho soc», responia
infeliç.

Vet aquí que un dia
va trobar una pastanaga.
I llavors va tenir una gran pensada.

Va agafar la pastanaga
i se la va posar damunt del nas.
«És una banya d'unicorn»,
li va semblar.
«Ves a saber... Potser funcionarà!»

